

[Erling Olsen.]

og kommune, ved nedskæringer af den sociale service, ved bortfald af det meste af erhvervsstøtten og ved at nedbringe det offentlige køb af varer og tjenester hos erhvervslivet. En sådan politik ville beskæftigelsesmæssigt bringe os fra asken i ilden. Den ville sætte os årtier tilbage socialt. Det ville rive en del af grundlaget væk for erhvervslivets udvikling, og det ville internationalt bringe os i en uholdbar situation. Fremskridtspartiets pjece »Hvad koster 60.000 kr. skattefrit?« giver et foreløbigt indtryk af dets helt uantagelige politik. Sidste års ændringsforslag til finanslovsforslaget talte et tydeligt sprog, men lad os nu vente med at tage partiet yderligere under behandling, indtil dets ændringsforslag foreligger.

Til andre, mere rimelige sparepartier vil vi dog sige, at når vi har en international afmatning, som slår igennem herhjemme, så må det være statens opgave at bidrage til at isolere og mildne krisen. Det sker ved at lade så meget af den offentlige virksomhed fortsætte så uforstyrret som muligt, at der skabes ro i stedet for panik. Det sker ved bistandsordninger, der opretholder mest muligt at de kriseramte familiers købekraft. Endelig sker det ved at igangsætte særlige beskæftigelsesforanstaltninger i de egne af landet og i de fag, som er særlig hårdt ramt af krisen. Hertil kommer af mange grunde en speciel indsats til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Alt dette betyder underskud på statsbudgettet, underskud på betalingsbalancen og en følelig låntagning i udlandet. Regeringen og augustforligspartierne har betrådt denne vej for at begrænse arbejdsløsheden. Selv om belastningen af statsfinanserne derved er blevet hård og vi har måttet låne mere i udlandet, end vi egentlig bryder os om, så har vi ikke kunnet gøre andet, hvis vi blot ville hindre arbejdsløsheden i at stige ud over det nuværende niveau.

Hvis man føler ansvaret for beskæftigelsen som noget temmelig afgørende, så er det foreliggende finanslovsforslag udtryk for den eneste ansvarlige beskæftigelsespolitik, men det er også udtryk for en ansvarlig finanspolitik. Det viser jo, at vi stille og roligt er ved at få skovlen under vore problemer på lidt længere sigt, herunder at mindske skattetrykket og få vendt udviklingen i det offentlige personaleforbrug.

Dette kombineret med indkomstpolicen er vel også forklaringen på, at der i udlandet er en sådan tillid til os, at vi kan skaffe de lån,

der skal til for at finansiere vores beskæftigelsespolitik. Man vil godt låne os penge her og nu, fordi man har på fornemmelsen, at vi er i stand til at løse vore problemer på længere sigt. Men balancen er hårfin. Gik vi meget længere i vores statsfinansielle underskudspolitik, ville udlandets tillid svinde, og så ramlede det for os beskæftigelsesmæssigt.

Som på så mange andre områder kan man ikke nøjes med at sætte ét mål i højsædet og så bare køre ud derefter, uden at det går galt. Man må på samme tid søge at nå en lang række mål og at finde den rette balance. Det er dette, yderpartierne kalder en vattet politik. Det generer os ikke, for vi ved, at vi når langt længere med hensyn til beskæftigelsen, end de nogen sinde ville kunne nå, fordi vi tager bestik af den sammensatte virkelighed, hvor de kører efter den forenklede, virkelighedsfremmede teori.

Men tilbage til den ansvarlige finanspolitik. Nedgangen i skattetrykket er beskeden, men det er alligevel en kendsgerning, at indkomsterne stiger mere end skatterne. Det går altså i den rigtige retning.

Vores skatteproblem er dog andet og mere end blot at få nedbragt indkomstskattetrykket. Nok så vigtigt er det at få skatterne mere retfærdigt fordelt og at få forenklet skattesystemet. Her har skatteministeren igangsat et udvalgsarbejde, der meget snart skulle resultere i de ønskede betænkninger med forslag, der kunne give os en chance for at få fart i disse bestræbelser.

Hvad statens og kommunernes personaleforbrug angår, så viser budgetredegørelsen, at vi ikke fyrer folk, således som visse partier søger at give det udseende af. Beskæftigelsen inden for det offentlige er fortsat stigende, men stigningen er under kontrol og afsvækket. Væksten i antallet af offentligt ansatte, omregnet til fuldtidsbeskæftigede, var fra marts 1975 til april 1976 ca. 2 pct., medens den for perioden fra 1972 til 1975 skønnes at have været 3,5 pct. årligt og mellem 7 pct. og 8 pct. fra 1967 til 1972.

Budgetredegørelsen viser yderligere, at væksten i personaleforbruget allerede er langt svagere end anslået i den såkaldte Perspektivplan II. Det kan vel næsten siges at være et af resultaterne af perspektivplanlægningen. Man opstillede en plan, der skulle sætte alle de kendte enkeltheder sammen, så man kunne se perspektivet. Men det perspektiv, man så, var